

Endrey-Nagy Ágoston

ELJÖVETEL

*Ez a nagy versem a tavaszról;
halva születések és hersenő bodzaszárak zamata,
ó, te nekrofil tavasz, ó, kankalinok, cseresznyefák,
borjazó pogány istenek,
ó, részvéttelenség!*

I.

Felmelegszenek a külvárosi telkek,
nyugodt fényben kaptatunk a lila dombháton,
meztelenre vetkőzünk a napon, gyűrött ruhakupac
fölött simul ki a test, végigszurkálja a nap, világít
téli sápadtsága, kinyújtózunk, amíg túl nem feszül
a bőr, hasunkra fekszünk, messze egymástól,
minden idegünkkel érezzük a föld éhségét,
a mohó burjánzás mérsékelt előhangját,
végigfut a szél fenekünkön és hátunkon,
kifújja hajlatainkból az intimitást a szél,
merevedésem lesz és megemelem csípőmet,
te is megemeled, borzongunk és szuszogunk,
ránk nehezedik a tiszta ég. Mögötte halvány
csillagok erőszakos pontfényei tűnnek fel.

Lefelé indulunk a mandulafákkal telezsúfolt estében,
lepereg rólunk a nagycsaládos túrázók figyelme,
a távolsági sofőrje vágyakozva néz végig rajtunk,
és tudjuk, hogy mindenki tudja a buszon, és otthon
majd a dombokra fognak gondolni és magukra,
és ha a mellettük fekvő nem éppen ugyanezt teszi,
hanem szerencsétlenségére mélyen alszik,
akkor torkát elharapják, testét felfalják
és közben a kankalinokra gondolnak.

Mert ez a tavasz, szaporítószervek térhódítása,
csökönyös, ignoráns törtetés a parfümlápokon.

Ahogy az élelmes legyek lárvái nyomán
a sebesült menyétből kicsorog az élni akarás,
úgy rohadnak le a bizonytalan lábón állók
a város stabil csontozatáról, hajléktalanok húgyban
a vérszilvafák alatt, a hamis részvét szükségszerű
szirmai kibomlanak fejük fölött, míg ők egyre közelebb
a földhöz. Lobog a rózsaszín pompa, egy kilakoltatás
rémülete dobog a bimbókban; ahogy egy nyugdíjközeli
tanár visszanez az albérletre, és teátrálisan,
de őszintén elsírja magát. Fölötte egy nyíló virág
feltárja a kártevőt, ami előbb-utóbb a fa pusztulását
fogja előidézni. A napnál is világosabb.

Még szerencse, hogy a dombság messze hömpölyög
a rohadó fogú közmunkásoktól és a vesebajtól püffedt
szemhéjú taxisoktól. Csak a ruhákért jöttem vissza,
de kifekszem, hagyom, hogy ringasson, itt sokkal szebb,
gonoszság, aljasság nélküli, bár mi is ilyenek lennénk,
mondom a csöves helyett, akinek félálomban
kifolyó nyálából ragyogó legyek isznak.
És most felmentést nyerek.

II.

Több ezer kilométerre valaki földet ér.
Leveti ruháit, vakfehér vászon suhog.
Kidörgöli a felgyúlt port, rövidül látása,
kiszívja belőle a távokat a nap. A töredezett palán szélkórók
iramlanak, olív bőre hámlik, a fájdalom emlékei nyomán
csavarodik teste, mint az olajfák, összerándulnak a végtagok.
Sötétéddel kiélesedik tekintete, mint a chollák tüskéi.

Csorgó izzadság, méregtelenítés és tisztulás,
sziszeg a talaj, eljött hát, mint ígérte,

csupasz arca a kevély tenger felé fordul,
ólomszemű halraj remeg meg, sziklák szikráznak.
Visszatért, sebek nélkül, ítélni élőket és holtakat,
szája visszhangzó törökfürdő, mellkasában
békés tepidárium, gőzölög a szürkületben.
Szemei kis, kerek ablakok, rajtuk át rideg csillagok
és borzasztó úr, eljött, országa végtelen!
A hegytetőn megáll, körbenéz, és ahogy
ráborul az este, megszűnnek a távolságok.
Meggondolva magát felemelkedik.

PARANOIAÖSVÉNYEK

Harkályok lékelik a nyírligetet,
minden futónak ellensége ez a dobolás.
Csontjaidban érzed a szübugarakat,
irigyled a szenvtelen vésést a fáktól.
Az edzőpark letört húzódkodójánál egy őz.
Száján füst bugyog ki, fülei zihálásod hessegetik.
Szemében fagyott ágak rosszindulata, megbabonáz,
ahogy belenézel. Megdermedsz. Mozdulatlanságod
kihasználva cinkék kezdik csipkedni zsibbadó szádat.
Ez megtéveszti a figyelem nagyvadjait, elfordulnak,
és újra rohanni kezdesz, ki a nyírek közül.

Nem reménykedsz az új táj türelmében
ugyanolyan ellenségesen dohosodó combjaidal.
Oldalad ismerős sajjása ráébreszt: ez nem futás,
valami más, vágózó vér, kékülő vadcsapás,
szürkülő hó, a menekülés gyakorlása.